

raadede i Danmark. Men vi hørte ikke noget i denne Retning. Først nu, efter de mange Aars Forløb, finder man paa at grave dette Cirkulære op, som ikke generer et eneste Menneske og ikke en eneste Lærer udover det ganske Land.

Jeg har ikke før fundet Anledning til at sige disse faa Ord, fordi jeg mente, at Sagen talte for sig selv. Jeg mente, at det var tilstrækkeligt at møde den med den Tavshed, som vi, men ikke Ministeren, kunde møde den med. Thi han maatte jo ganske vist svare, naar han blev spurgt. Det har han gjort, og han har gjort det grundigt, og derfor fortjener han Tingets Tak.

Men nu, da der er stillet Forslag til et rent og skært Mistillidsvotum, en Misbilligelse af Regeringens Handlemaade, en Misbilligelse af, at Regeringen ikke har foretaget sig det, som det ærede Medlem har siddet stille og set paa ikke var blevet foretaget i en Række Aar, skønt han sad i Partiets Bestyrelse og der havde Adgang til at gribe ind og give Raad og Vejledning, hvis han ansaa det for urigtigt, at Regeringen ikke havde foretaget sig det, som det ærede Medlem har undladt i mange Aar —, nu da det foreslaas at udtale en Misbilligelse af et Forhold, som ikke generer et eneste Menneske, som ikke generer en eneste Lærer i Landet, finder jeg mig foranlediget til at tage Ordet. Og min Hensigt er da at foreslaa Tinget at udtale: „Idet Folketinget ligesom Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet ønsker Lærerne den Ytringsfrihed, Lovgivningen hjemler dem, og ikke finder, at det forældede Cirkulære af 22. April 1885 mere er en Hindring herfor, gaar Tinget over til Dagsordenen“. Dette udtrykker Stillingen, som den er. Og naar vi endelig skulle være stillede overfor denne i sig selv ørkesløse Sag, maa vi have en Udtalelse, der giver det Udtryk, som Situationen kræver. Jeg anbefaler dette Forslag til Paastand om Overgang til Dagsordenen til Vedtagelse.

Formanden: Der er af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds fremsat Forslag om Overgang til Dagsordenen saalydende:

„Idet Folketinget ligesom Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet ønsker Lærerne den Ytringsfrihed, Lovgivningen hjemler dem, og ikke finder, at det forældede Cirkulære af 22. April 1885 mere er en Hindring herfor, gaar Tinget over til Dagsordenen“.

Om dette Forslag tillige med det tidligere fremsatte dreje Forhandlingerne sig nu.

Ordføreren for Forespørgerne (Fogtmann): Uagtet det ærede Medlem for Løvel nu ogsaa har stillet et Forslag til Beslutning i denne Sag, maa jeg fastholde min Opfattelse af, at det rette Forhold er, demokratisk set, alene det, som vi ønske, at Tinget vedtager den Dagsorden, som jeg har stillet, og som jeg paa ny anbefaler.

Det ærede Medlem kom ind paa den samme Tankegang, som Ministeren før var inde paa: Hvorfor jeg ikke tidligere havde faaet ordnet dette Forhold, hvorfor jeg ikke havde passet paa det. Dertil vil jeg sige, at det ærede Medlem ved jo godt, at der desværre har været saa mange Forhold at prøve paa og dreje om med i vore Forhandlinger i Venstres Bestyrelse. For øvrigt kunde jeg som en lille Undskyldning anføre, at af de 3 eller 4 Aar, hvorom det her drejer sig, var der vel næsten et Par Aar, hvor jeg desværre af Svaghedshensyn kun rent undtagelsesvis og med ringe Kraft kunde deltage i Arbejdet. For øvrigt kunde der have været god Grund til at skride ind, det kunde have været naturligt, men der var saa meget af den Slags, og det skulde dog vel ikke behøves at have en Venstrebestyrelse til at sidde og paapege alle de enkelte Sager, man maatte ønske, at Ministeriet skulde tage op. Man kunde have en Forventning om, at alt slikt kunde komme, efterhaanden som Ministeriet satte sig nogenlunde fast. Fra først af hed det sig bestandigt, at man maatte ikke stille for store Fordringer, ikke rokke for meget, ikke skubbe for stærkt. Ministeriet skulde have Ro til at sætte sig fast. Men selv om disse Sager nu ikke kom frem af sig selv frivilligt, havde jeg kunnet forudsætte — og derfor fastholder jeg Ordlyden af min Dagsorden —, at naar der blev givet en bestemt Lejlighed til at drage dette Spørgsmaal frem, vilde Ministeriet benytte den. Der staar det Udtryk i min Dagsorden, og derfor fastholder jeg den bestemt, at det, vi misbillige, er, at Ministeriet ikke har benyttet Lejligheden. Det er ikke en almindelig Bebrejdelse — uagtet der var god Grund til en saadan — for, at Ministeren ikke selv har fundet paa det. Men naar nu Spørgsmaalet rejses, og der fremkommer Vidnesbyrd om Stemningen, og naar Ministeren formodentlig — det har jeg ikke hørt noget til siden — fra